

דיאלה אשכנזי

איזון חוזר

על סף 1990, כדאי להביט קדימה ר' אחרת: אל מול גל העליה הצפוי, יש סיבה להתרגשות, אבל אין בסיס לפנייה לאורך כל שנות הציונות, העליה לא"י היא ייחור דית בתולדות ההגירה בעולם כגון התנר דות הקיצוניות בקצב העליה וכושר הקליי- כה המרהים של הישוב שאין לו אח ורע טבל: תבל: בשיא ההגירה לאמריקה (1910-1901) 76 מיליון אמריקאים קלטו 8.8 מיליון מהגרים - קצב גידול של 10.4% בעשור שנים. ואצלנו? שוב ושוב, החברה היהודית הכפילה ושלשה את עצי מה בפקרי זמן ההגירה. בעולם כגון התנר שנת 1925, אחרי סגירת השערים לאמריי קה: עם תשתית משקית צרה ושכריות, בשנה אחת כלבר, גדלה האוכלוסיה היהודית ב-30%. בחודש מאי 1924, המשק היה כמשבר: בקשות העליה היו מועטות ואנ" שים יררו מן הארץ: כעבור שלושה חודשים נעלמה האבטלה בן-לילה, עם בואם של עולי פולין. היום בתחזיות הוורודות ביותר, מדובר על בין חצי מיליון למיליון עולים מכריה"מ בשלוש שנים הקרובות, תוספת של 5% עד 10% בשנה. אל פחד - נתגבר.

על טעם ועל ריח אין להתווכח - כש' מדובר בטעם החיים, לא בקדושת החיים. לא עולה שום "ריח של חסמב"ה" מיוחדת החיסול בקסבה של שכם כפי שסבורה שול" מית גלבוץ. עולה ריח של דם רב - עם טרי, דם אמיתי של בני אדם, בשר ודם, ולא דמויות מספירי הפתקאות. היה ניתן לחשוב שמדובר במעשי קונטרס של "שבאב" שובב ולץ בסידרת מעשי רצח כדם קה: בסלחנות רבה, אומרת הכותבת ש.א.י אפשר לחסל חסמב"ות כל עוד יש נערים גלהבים ומטרה שנראית להם מקודשת - חסמב"ות יוצרו מחדש" חמור יותר, קורבנות גלבוץ על חשה שום חובה כלפי השקרבנות מקרב הערבים שפנלו חלה בלהט קסם הנערים. היא לא נוקטת עמדה לגבי טיב פועלם: האם הם נוקמים, לוחמים או רוצחים? כל קורא התבקש "למחוק את ה" מותר". לבעל מצפון סלקטיבי: זה שה' קורבן הוא ערבי לא נותן הכשר לקטל; לא רק אמיל גריניצווייג ז"ל היה קורבן לרצח פוליטי ראוי לגינוי.

יור מועצת המנהלים של בל"ל, משה זנבר מציע "להפקיע את כור" מההסתדרות ולהעבירה ליד בנינקים והמשלה". לכל" כלנית אסתר אלכסנדר תוכנית חילונית: "המשלה שלמה 16 מיליארד דולר בת' מורה למניות הבנקים. זה גם סכום החובות שהצטברו בבנקים - חובותיהם של המושבים, הניבצים, כור', המשכנתאות... שהמשלה תקנה את החובות הללו... ותחזיר לבנקים את מניותיהם בתמורה." מצחיק? מי שזוכר את הפרשנות של אסתר אלכסנדר שהתפרסמה בהעוולם הזה בתק' פת האינפלציה הדרהרת, ולא יזולו בה.

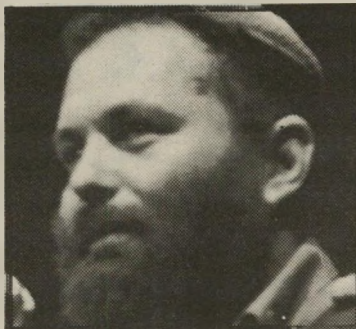
תזכורת: ההשקעה הטובה ביותר ב' 31.12.88 לא היתה "ירוקים" שחורים אלא גבינה לבנה. מי שאגר גבינה 9% ב' 31.12.88 הרוויח 30% בן-לילה ... ששששששששש

מיכתב לאפרים*

גיל סמסונוב

נהגי המוניות, אצל העם. שאל את בגין הוא יגיד לך. או אל תוריד את הכיפה, אל תגלה את הזקן, אל תיסוג מאהבת ישראל, אל תברח מהחיות. היה איתן היה בוטח היה אתה.

אפי שלום. אני לא מכיר אותך, מעולם לא פגשתי אותך, אני לא יודע מה ריעותיך, מי אתה ומה אתה. ובכל זאת ראיתי חובה לכתוב לך. שוב עובר גל של השמצות נגדך. כמו לפני שנה, כך גם עכשיו, רואגים להשמיץ את גבעתי, לרצות את אופייד, להטיל כך כל דופי. לנסות ולחסל את הקאריירה שלך. מגורל ההשמצות אני למד בוודאות על שני דברים. אם תוקפים אותך כל כך, סימן שאתה שווה משהו. סימן שיש את מי לתקוף. סימן שאתה לא עוד קצין חיור, מרובע וחסר כל יכולת והשפעה. מפתחים ממך כי יודעים שאתה שווה. שאתה יכול. ואני גם למד שכנראה אתה לא מהחברה"ה הטובים". כנראה שאתה לא שייך לברנז'ה,

לא יושב בבית סוקולוב עם עיתונאים, מרליף מידע, לא מלקק לשרים. אתה לא נשי ארת בחבר'ה. עונת פולנונית את הקיבוץ, נטשת את החילוניות, חבשת כיפה (ועוד איזה) גידלת זקן רחמנא לציגן. התיישבת בגולן. והגרוע מכל - חינכת לאהבת ארץ ישראל: דרשת מחייליך להקריב, להשקיע ולנצח.

על כל אלה אין כפרה. להיות "פייטר" "מיליטנט" "קאבווי" זה כבר לא באופנה. היום פופולארי להיות רחמן, מתפתל ומתיי, סר. לדבוק במשימה, להיות נחוש ואיתן ומנ' צח זה מחוץ לתחום. בימינו צריך להיות מצט' רק כעמרם (מצנע), מהסס כרן (שומרון). להי' לחם כ"גבור" ולקבל "עיסור מופת" זו כמעט עבירה. לא מפקדים "כריזמטיים", "בעלי כר שר שכנוע ניר", "פנטזיונרים", דרושים, אלא מפקדים מרובעים בינוניים ואפורים. ואם אני צריך לבחור, קצין בצבא אהה, אחרי מי ללכת לקרב - אני הולך אחרך. אני הולך אחרי מי שמפגין בטחון. מי שכטוח בדרכו, מאמין במדינתו. אני פוחד פחד מוות ללכת אחר המתים, המצטרקים, הפוטוגי ניים, הדרימסמעיים. אני פוחד ללכת אחרי מי שמצפה שהמשלה תנצח עברו את ה' אינפיארה. אחרי מי שהוכיח כשלו, נסיגה, עריקה. אני רוצה ללכת לקרב עם "המאוב' קים", עם ה"רפולים", "היאנושים", "הקהל' נים", לא עם המצנעים. ואל דראג אפי. עם ישראל עם חכם. הוא יודע את האמת. ככל שיתקפו אותך בעיתו' נים כך תהיה יותר פופולרי בעם. ככל ש' ישמיצו אותך בשיניקו, כך תתחוק. ככל ש' אתה פחות מקובל בבתי הקפה של ריונגוף, כך תהיה יותר מקובל אצל החיילים, אצל

* אפרים הוא אל"ם אפי פיין. מפקד חטיבת נבעתי לשעבר, שחזר אחרי שנת לימודים לראץ' והתקבל ברצח אופי תקשורת'. ** ציטוטים מכתבת השמצה על פיין. תכונות נרועות שמיזחסות לו.

חמשיר לאסיר

מסעדת שנלחם לפירסום ושלום הפך מציאות לחלום. במקום מלחמה אהבה הוא עשה, רק אבא, שכחת קונדוס! יהודה דרורי

אורי יעקב איסדר עדיפויות

קטנה. גם בכל הנוגע להפעלת לחצים כמטרה להשיג הסדרים מדיניים, הסנקציה החזקה יותר תהיה כלכלית ולא צבאית. אם ארה"ב תחליט להפעיל לחץ על ישראל כדי לפתור את הסיכסוך באירינו, סביר להניח שהיא לא תפסיק לספק לנו נשק כיוון שזה יפגע בתעשייה הצבאית האמריקאית. אבל היא כן יכולה לעצור סיוע כספי אורחי.

איני גורס כי מצבנו הבטחוני-מדיני דומה למצבנו של מדינות אחרות, אבל בכל זאת העיסוק הכמעט אובססיבי בנושא זה נראה קצת מוגזם, במיוחד בזמן שיסגן בעיות כלכליות וחברתיות קשות. נושאים אלה לא מוזעזעים את הממשלה ומתייחסים אליהם, אם בכלל, רק כאשר פורצת שריפה. לכן, אולי בכל זאת הגיע הזמן לבחון מחדש את סדר העדיפויות שלנו בעיקר בכל הנוגע להקצאת משאבים.

בכלל, קטונתי מלהבין האם 26 שרים עסר קים כל הזמן בראגה לקיומנו הבטחוני? ומה עם בטחון אישי? (סימט הליכוד בכחירות). וחיים בכבוד, ברווחה, בשגשוג, וחופש כלכלי ללא מונופולים ומיסים רדקוניים. האם כל אלה מתגמדים אל מול ה"שאלות הקיומיות"? ולכן מפליא שדווקא דן מרידור שידוע כאדם חרשני, רחב אופקים וער להתרחשויות - נוקט נימה אנכרוניסטית שכזאת. למרבה הצער עשרות מאמרים, מאות נאומים ואלפי דוגמאות ונתונים לא יזיזו את הממשלה האות מאי-העשייה עד שיבוא המשבר. אבל אז עשוי להיות כל כך רע עד שנודקק כאן לי פרסטריוקה מלאה.

נרות חנוכה די כהן

כך מבטיחים לנו. נר רביעי - נר החינוך, נר זה אנו מדליקים מתוך אינרציה, תמיד דיברנו על זה. כנראה שזה היה משהו חשוב.

נר חמישי - אנו מדליקים לכבוד הנר הרביעי. נר שישי - נר הבטחון. נר זה אנו מדליקים למאות אלפי בני עמנו הנרדף אשר זכו סוף סוף לבטחון ברחבי לוס אנג'לס, ניו-יורק, בוסטון ושאר פינות החמד של עולמנו החדש. נר שביעי, נר השלום - מי יתן כי בשנה הבאה יגור זאב עם כבש ונשות-מחאה עם רעולי-פנים.

נר שמיני שאנו מדליקים הוא נר חסידי אומות העולם. מוקדש למנ" היגים הנאורים של עמי תבל המלמ" דים אותנו התנהגות הומנית מהי, ובראש וראשונה להאדרת הגדול שבהם, שמש העמים ניקולאי צ'אושסקו. חנוכה שמח!

בראיון ל"העולם הזה" בשבוע שעבר אמר שר המשפטים, דן מרידור, כי הוא עדיין לא רואה מצב שבו השאלות הלאומיות לא תע' מורנה במרכז; שאלות כלכלה הן חשובות, הרגיש, אבל בכל זאת הן מישניות. אני לא חושב ובטחוניים וכך הוציא את הממשלה ידי החירה תהיה מידת ההשקעות באחוז האבטי לה. זה קיים באירופה שם אין להם שאלות קיומיות, אמר.

בנימה דומה התבטא יצחק שמיר כאשר הר"ח על קו העוני עורר סערה ציבורית זמנית. מטבע הדברים, אמר ראש הממשלה, אנחנו מרינה העוסקת יותר בעניינים מדיי ניים ובטחוניים וכך הוציא את הממשלה ידי חובתה בכל הקשור למחדלים בתחומי הכל' כלה והחברה.

גם הארועים הדרמאטיים כמורה אירופה כאילו פוסחים עלינו. השינויים בכריה"מ וכ' גוש המזרחי ככלל, מלמדים כי שאלות של לאומיות צבא ובטחון, אינן נעלמות לגמרי אך הן קטנות במידה רבה ונכנסות למכלול שבתוכים של כלכלה, חברה וזכויות אדם - נעשות יותר רומינטיות.

בעולם ככלל, ועם קריסתם של המשטרים הקומוניסטים בעיקר, ישנו תהליך של הפשי' רה בתחום הצבאי לטובת עוצמה כלכלית. יפאן של היום מראיגה את ארה"ב יותר מאשר יפאן של מלחמת העולם השניה, ולא בגלל עוצמה צבאית. בריה"מ נאלצה לשבת לשולי' חז' הריונים עם ארה"ב לא משום שחששה מהטנקים האמריקאיים. גרמניה חזרה להיות מעצמה, אך מסוג אחר, ומדינות נוספות כמו דרום קוריאה הולכות בדרך זו בהצלחה לא

כל שנה והנרות שלה, פעם נהגנו להקדיש את הנרות לגבורות ישראל וגיבוריו. משפסקנו להיות אימפריה נתגמדו הגיבורים והגיעה עת "ימי הקטנות". אבל גם בימים קטנים יש שיאים, קשה אולי למצוא אותם, אבל יגענו ומצאנו, ולכבודם אנו מדליקים את הנרות הללו.

נר ראשון - נר העליה, נר זה אנו מדליקים לכבוד עלית האלפים הצמיה בקרוב ממחנה "קנדה" שבסיני אל מרחבי רצועת עזה השוממת. נר שני - נר השפה העברית - נר לכבוד הצופר והסטלבט, הסבבה התפלל והשמאלץ, הציפוציק והשכ' טה הביאוס והראש.

נר שלישי - נר הצמיחה - נר זה אנו מדליקים לציין את הצמיחה המתרחשת בימינו מתחת לקו העוני, חצי מיליון איש זה הרי מספר ש' אפשר להתכבד בו, ועוד היד נטויה -